

A MAGYAR SZÓ

Fenyőkoszorúzta virágos völgy ölen
Aranyszavú madár puha fészket rakott...
Halljátok-e dalát, milyen szépen csendül!
Nyissatok ablakot!
Tárjátok ki neki örök szeretettel
Legmélyebb rejtekét érző szíveteknek!
Zárjátok be oda az édes magyar szót,
Mint ahogy a bércek kincset rejtegetnek.

Égbe nyúló fenyők fölzúgnak örömmel:
„Hozott Isten, te szép, aranyszavú madár!
Fészkedre borulunk, hogy édes otthonod
Legyen ez a határ!
Dalolj, madár, dalolj! Zengd be ezt a tájat,
Hogy virág fakadjon dallamod nyomában!
Csöndes rebbenéssel telepedj le sorba
A havasi pásztor kicsi kunyhójában!”

Megreszket a bércek kincstermő kebele:
„Milyen búbajos hang! Tündér muzsikája?
Szebb, mint a szívemnek, mint arany szívemnek
Csengő dobbanása!
Muzsikálj, te tündér, bűvös muzsikádon!
Varázslékű dalod legyen az én dalom!
Én majd a szívemen, arany szívemen át
Százszor, ezerszer is visszhangoztatom!

Tűzzetek lobogót a hegyek ormára,
Lengesse zászlónkat valamennyi fenyő!
Aranyszavú madár szép szavába zengjen
Nemzeti őserő!
Csengj, te szép magyar szó! Dalold be magadat
Erdő zúgásába, patak csörgésébe,
Völgyek ölen zengő harang kongásába,
Fölnevelő dajka altató dalába,
Születő gyermek bölcsőrengésébe!”